Ч. 179. Пятниця 25 (12) липня 1911. Рік XXI.

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.
РЕДАКЦИЯ і Адміністрация: улиця Чарнецкого ч. 10.
ПИСЬМА приймають ся лиш франковані.
РУКОПИСИ звертають ся лиш на окреме жадане і за зложенєм оплати почт.
РЕКЛЯМАЦИЇ незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої“.

Передплата у Львові в бюрі дневників пасаж Гавсмана ч. 9 і в ц. к. Старостствах на провінциї:
на цілий рік К 4·80
на пів року К 2·40
на чверть року К 1·20
місячно . . . . К —·40
Поодиноке число 2 с.
З почтовою пересилкою:
на цілий рік К 10·80
на пів року К 5·40
на чверть р. К 2·70
місячно . . . К —·90
Поодиноке число 6 с.

Вісти політичні.

Стан здоровля Цісаря. — До ситуациї. — Справа арґентиньского мяса. — З Угорщини. Криза кабінетова в Чорногорі. — З Туреччини.

Стан здоровля Цісаря — як доносить „N. W. Tagblatt“ — так поправив ся, що дальший побут Монарха на селі показує ся після погляду лікарів зовсім злишний і Монарх верне вже на певно дня 8 с. м. з Ішля до Відня. Намірений давнійше побут Монарха в Лянцу відпаде з проґрами.

Екзекутивний комітет ческої народної-суспільної партиї оголосив комунікат, в котрім стверджує, що по передискутованю політичної ситуациї партия прийшла до переконаня, що нема найменшої причини зміняти опозицийне становище супротив правительства. Радикальний посол Хоц, запитаний одним з дневникарів, заявив що Чехи знаходять ся тепер в дуже користній ситуациї, бо в парляменті розходить ся о залагодженє дуже важних справ, котрі трудно було би залагодити параґрафом 14, тим більше, що Корона бажає собі, щоби справи ті були залагоджені в парляментарній дорозі. — „Narod. Listy“ помістили довшу статю кн. Туна о акциї угодовій. Із тої статі пробиває ся великий песимізм що до користного висліду заповідженних конференций.

Як доносить „N. fr. Presse“, готово межи австрийским а угорским правительством прийти до нових переговорів в справі довозу арґентиньского мяса. Мериторичні ті конференциї не поступили доси анї на крок наперед, але коли би ті конференциї мали знов розпочати ся, будуть вести ся на відмінній основі, буде іменно розходити ся о якісь рекомпензати в справах зелізничих, з одної сторони о зелізниці дальматиньскі з другої сторони о другий шлях на лінії Кошиці-Богумин.

На вчерашнім засїданю угорскої палати послів на жадане опозициї зарядив президент знов тайне засїдане в справі відобраня кольпортажі ґазеті „А Nap“. Позаяк на тайнім засїданю показав ся брак комплету, предсїдатель перервав засїдане. По перерві коли предсїдатель відкрив знов засїдане, показав ся знов брак комплету і засїдане перервано. Коли минув вже час, призначений на тайні наради, предсїдатель зарядив явне засїдане, на котрім пос. Абрагам з партиї Юшта мотитував свою наглу інтерпеляцию в справі поступованя правительства супротив часописий а специяльно супротив ґазети „А Nap“.

Президент кабінету ґр. Кін-Гедервари відповів сейчас на інтерпеляцию. Передовсїм висказав вдоволене, що справу ту порушено на явнім засїданю і ствердив, що власти адміністрацийні поступили собі в сїм случаю зовсїм коректно. Відповідь ту принято значною більшостию до відомости.

Вчера вечером зібрало ся в Будапешті в друкарни ґазети „А Nap“ яких 2000 людий, щоби запротестувати против заказу кольпортажі тої ґазети. Вказували іменно на то, що внаслідок того заказу около 3000 осіб позістало без хлїба. Ухвалено вислати депутацию до бурмістра, котра би на случай єї непринятя мала доти не уступити ся з під дверий бурмістра, доки аж не буде впущена.

З Цетиня доносять: Міністерство Томановича подало ся до димисиї. Король приняв єї і іменував Томановича на ново президентом міністрів і міністром без теки. Міністри: справ внутрішних Дзюбанович і скарбу Дьордевич задержать теки також. Міністром війни став ґен. Вукотіч, міністром справедливости і просьвіти радник державний Досич, а міністром справ заграничних дотеперішний консуль в Скутарі Ґреґорович.

З Константинополя наспіла нині вість, що вел. везир, котрий нині обнимає управу міністерства справ заграничних вибере ся в половині вересня в подорож по Европі. Часописи доносять, що він поїде до Берлина і Льондону. На час єго неприсутности верне до Константинополя Ріфааґ-паша і буде тимчасово управителем міністерства справ заграничних.

В виду чутки мов би Порта наміряла виступити против бувшого перского шаха в

Дивний досьвід.

(Оповідане Марка Твена).

Отсю історию оповідав менї один майор а я передаю єї як найточнійше:

В зимі року 1862 на 1863 був я комендантом форту Трумбуль коло Нового Льондону. Можливе, що наше житє не було там таке жваве, як житє „на фронтї“, але все таки було на свій спосіб досить оживлене і не треба було напружувати свого мозку, аби щось видумати, що випливало із загального настрою.

Ціла північна сторона була тоді переповнена таємними чутками, які доносили, що всюди снують ся шпіґуни повстанців, що хотять висадити наші північні форти у воздух, спалити наші гостинниці, що до наших міст висилають ся заражену одіж і ще инші подібні історії. Всьо то мало лише на цїли піддержувати нашу чуйність і недопускати до звичайних недбальств по ґарнізонах.

Крім того находила ся у нас стация для бранки і вже через те ми не мали коли вилежувати ся або займати ся пустими річами. При всій нашій чуйности могло нам утечи тайком в ночи пятьдесять до сто рекрутів. Платня, яку они діставали, була така велика, що рекрут міг зовсїм легко дати сторожі 300 до 400 долярів, аби позволила єму втечи, і все ще лишало ся єму так богато, що для бідного чоловіка становило маєток. Отже як я сказав: наше житє не було зовсїм ліниве.

Одного дня, коли я був занятий в своїй комнаті писаниною, війшов якийсь блїдий, обдертий хлопець, що міг числити яких пятьнайцять літ, склонив ся чемно і сказав:

— Чи тут приймають рекрутів?

— Так.

— Чи не були ви так добрі мене приймити?

— Нї, дорогий приятелю! Ти за молодий і за слабий.

Тїнь розчарованя появила ся на єго лици, що зараз потім приняло вираз розпуки. Хлопець поволи звернув ся до виходу, вагуючись, потім глянув знову на мене і відозвав ся голосом, який сильно мене зворушив:

— Я не маю дому, анї приятеля на сьвіті. Як тілько можете, возьміть мене до войска!

Було се очевидно неможливе і я відповів єму, о скілько мож, лагідно. Опісля попросив я єго сісти коло печи та загріти ся, і додав:

— Зараз дам тобі щось перекусити. Ти певно голоден?

Він не відповів нічого і не просив о нїчо; але вдячний погляд єго великих очий говорив виразнїйше від слів. Хлопчина сїв коло печи а я писав дальше. Принагідно глипнув я на него і зміркував, що єго одіж та черевики, вправді брудні та подерті, вказували на добру материю і добру роботу. Се звернуло на него мою особлившу увагу. До того голос єго був лагідний і милозвучний, очи меляхолійні, а весь уклад чемний — знак, що бідний хлопчина попав ся в дуже невідрадне положенє. Він викликував моє співчутє.

Тимчасом я так заняв ся своєю роботою, що забув зовсїм на него. Не знаю, як довго се тревало, але вкінци я глянув случайно на свого гостя. Хлопець сидів до мене плечима, але головою був так звернений, що я бачив одно єго лице, по котрім спливали сльози.

— Господи! — сказав я до себе — таж я забув, що бідний хлопчина в голоду мліє. — Потім спробував направити свою неуважливість і кликнув до него:

— Ходи ближше, мій хлопче! Будеш нині зі мною обідати. Нині я сам один.

Знову побачив я єго вдячний погляд і промінь радости розяснив єго лице. Він стояв коло стола, поклавши руку на спинку від крісла, аж коли я усїв, він зробив те саме. Я взяв ніж і вилки і — єй Богу! хвильку мусів зачекати, бо хлопець говорив тихо молитву перед їдою. Передо мною виринули спомини про мою молодість і родину і я зітхнув на думку, як далеко відбив ся я від релїґії, як я міг обходити ся без єї бальсаму для зраненої душі, єї потіхи й опори.

В часі їди побачив я, що молодий Вікльоф — Роберт Вікльоф було єго імя — вміє уживати серветы, одним словом я бачив, що

міродайних кругах Порти стверджують, що Туреччина держить ся повної неутральности. Змаганя Порти стремлять лиш до того, щоби пограничні курдийскі племена не помагали екс-шахови. Длятого поперла Туреччина одно з найповажнійших племен, котрого братя і сини підпирали бувшого шаха. Племена ті вернули вже на турецку територию.

Новинки.

Львів, 29 серпня 1911.

— Іменованя. Львівский висший суд краевий іменував канцелїстами підофіцирів: Саламона Бінштока для Збаража, Маркуса Геллера для Турки, Мойсея Шляйна для Яблонова, Анг. Гаевского для Яблонова, Яцьова для Бібрки, Вінк. Ґонґлевича для Лопатина і Волод. Бадовского для Болшовець; — надав посади канцелїстів: канцелїстів Фр. Язві з Коростенка в Нижанковичах і Павл. Медвійови з Радомишля в Рогатині, а посаду офіцияла канцел. квієскованому офіцияльови канцелярийному Мечисл. Цепнікови в Борщеві.

— Цісар на ловах підчас бурі. Вчера по полудни о години пів до 2 вибрав ся Є. В. Цісар з кн. Баварским Леопольдом Юрием і иншими гістьми на лови до Зімніц. Підчас ловів на тім просторі, де відбували ся лови як також в Ішлі і окрестности вибухла так страшенна буря з вихром, якої там вже від богато літ не запамятали. Вихор в Ішли повиривав навіть старі дерева з корінєм та позривав з приходскої церкви цеглу з криші. В Ішли настала була велика обава о Цїсаря і гостий. Цісар стояв під скалою на тереңі, де були лиш корчі і міг схоронити ся перед бурею. О три чверти на 8 вернув до Ішля, де публика повитала его овацийно. — Дальше доносять з Ішля, що буря порозривала всї дроти телеграфічні і телефонічні. Вихор загнав 14 осіб до озера Волфґанґ, але якийсь пароход виратував їх. В наслідок хмаролому дорога через гірский перехід Штільзерйох есть в 7 місцях знищена, а комунїкация перервана.

— Є. Е. ВПреосьв. Митрополит гр. Шептицкий, пробувши якийсь час на берегах Англії, переїхав дві недїлї тому назад до Данії, а звідси виїде до одної із північно-нїмецких купелевих місцевостий.

— В прив. українській гімназиї в Яворові відбуваги ся будуть вписи в днях 29, 30 і 31 серпня, вступні іспити до І кл. 1 і 2 вересня, до кляс II—IV 4 і 5 вересня. Рік шкільний 1911/12 розпочинае ся дня 4 вересня торжественним Богослуженем, на котре мають явити ся безусловно всї вписані ученики! — Т. Грушкевич, управитель.

— Здвиг 10 вересня 1911 р. Нічліг: Окружні філїї можуть своїми окремішними поїздами приїхати на здвиг вже в суботу 9 вересня, щоби учасники могли оглянути собі столицю, бути на привитнім вечері, пересипати ся і не перемучити ся подорожею в ночи. Се піднесе приятність і інтересність поїздки до Львова а не побільшить так дуже коштів. Комітет для нічлїгу і харчу приготовлює вигідний і дешевий нічліг. Ліжко для селян сорок сотиків. Право до того нічлїгу мають всї, що приїзджають окремішними поїздами під проводом окружних комітетів. Окружні комітети мають зараз рішити час приїзду окремішного поїзду і подати письменно заздалегідь приблизжене число охотників а при виїздї поїзду телеграфічно точне число тих, що хотять мати нічліг. — Сокіл Батько.

— Крадежі. Полиция арештувала служницю Юлію Домбровску, котра будучи в службі у п. М. Деметра вкрала на відхіднім вартісні річи вартости 500 К. — Мендель Кох з Комарна дав знати тутешній полїциї, що оногдашної ночи вкрадено ему із замкненої стайнї гнїдого коня і малий жовтий візок з сиджінєм та упряж все разом вартости 700 К. До магазину меблів Кічалеса при ул. Городецкій ч. 58 добули ся якісь злодії і забрали більшу часть плюшової матерії вартости звиш 170 кор. і 250 К готівкою.

— Памяти взірцевого учителя. В дописи з Тернопільщини помістило „Діло" кілька черт з житя помершого ще дня 1 липня с. р. емеритованого управителя школи в Лошневі бл. п. Леопольда Кручковского, много заслуженого патріота, про діла котрого повинні довідати ся як найширші круги. Щоби познакомити наших читачів з заслугами того покійника, подаємо тут насамперед кілька черт з послідних літ его житя. По 44-літній повній заслуг службі учительскій, нагороджений в 1891 р. срібним хрестом заслуги, перенїс ся був Кручковский до Тернополя, де сейчас обняв агентию „Дністра", вписав ся до всїх руских товариств в сім місті, підпомагав їх материяльно, або радою яко видїловий; пр. членом виділу Бесїди, в останних лїтах навіть еї головою або містоголовою, був без перерви від 1893 р.; давнійшими роками жертвував річно по 200 К на церкву, побачивший, що будовою нової церкви компетентні люди зовсім не журять ся, запомагав Руску Бурсу, то Бесїду безворотними запомогами або цінними книжками, тому то се послїдне товариство було іменувало его своїм почестним членом. Ощадностию зібране майно, що виносило в дни смерти понад 13.000 корон, записав — визначивши лиш невеликі леґати — на інститут ім. княгині Ярославни в Тернополи, який одержав в дарі від его жени п. Марії Кручковскої, простору площу і на ній має намір вибудувати собі дім.

Бл. п. Кручковский був сином приватного офіцияліста в маетности латиньского архіеп. Луки Баранецкого і родив ся та виховував ся у Львові, де скінчив низшу ґімназию і аж до 1850 р. не знав зовсім рускої мови. В 1847 р. став помічним учителем при польскій школі в Снятині, з річною платнею 48 т. зв. простих риньских (більше менше 48 теперішних корон). В 1850 р. зложив він в Черівцях учительский іспит, а в півтора року опісля зложив ще й іспит з рускої мови. Відтак дістав посаду самостійного учителя в Хотимири, а по трох лїтах став учителем в Лошневі, де з малою перервою учителював аж до 1891 р.

Як сповняв сповняв свої обовязки, про се сьвідчила численна депутация селян з Лошнева, що приїхала на похорон віддати послїдну прислугу свому учителеви і добродієви, сьвідчить 18 похвал, які покійний одержував від зверхних властий, з котрих одна, виставлена „Лат. конст. письмом з 10/9 1862 ч. 520 звучить дословно: „Довголітна, постійна і похвальна посьвята Вп. Пана в учительскім званю, рідке уздібнене, взірцеве релігійно моральне поведене і правдиве батьківске обходжене з повіреною собі дітворою спонукує нас до заяви ему нашого цїлковитого вдоволеня і іменованя отсим на основі §. 270 прислугуючого нам права шкільного Вп. Пана „взірцевим учителем". Коли давну тривіяльну школу в Лошеневі перемінено в чотирокласову, бл. п. Кручковский став управителем, а товариші вибрали его своїм відпоручником до Ради шк. окружної. — Рада шк. краєва зараз по обнятю народних шкіл заявила, що бл. п. Кр. займає між докрестним учительством визначне становиско, а своє письмо з дати 18 падолиста 1868 року кінчить отсими характеристичними словами: „У власній совісти, в пошаваню людий, які Вас окружають, вкінци в привязаню і любови

хлопець добре вихований, тому лишім подробиці на боці. Визначав ся щирою свободою, яка мені подобала ся. Ми говорили також дещо про его особу і без труду я знав небавом всю его історию.

Коли сказав, що уродив ся і виховав ся в Люізіяні, я набрав до него ще більшої симпатії, бо якийсь час я там перебував. Я знав ціле побереже Місісіпі і згадував его з приємностию. Імена, які виходили в его уст, були для мене такі милі, що я звернув на них розмову, аби ліпше їх почути: Батон Руж, Пляквін, Дональдфонвіль, Сікстмайль-Поант, Бонет-Кер, Керольтон, ладоване на пароплави, Ню-Ориеан, Чупітулес-стріт, Еспляна́д, Рі де Бонзанфан, готель Ст. Черль, Тволі Сіркль, Шель Рід, озеро Поншартрен. І приємно було мені особливо почути щось про „Р. Е. Лі", „Нетчеса", „Екліпсу", „Ґенерала Квітмана", „Денкана Ф. Кеннера" та инші давно звістні кораблі. Мені здавало ся, що я знов в тих сторонах, коли ті імена побіжно тепер згадувано. Коротко сказавши, істория молодого Вікльофа була така:

Коли вибухла війна, проживав він з батьком і старою тіткою коло Батен-Руж, на великій і богатій плянтациї, що належала вже від пятьдесять літ до его родини. Батько держав з Унією. Зате переслідувано его на кождім кроці, але він лишив ся вірний своїм поглядам. Аж нараз замасковані люди спалили дім і родина мусїла втікати, ратуючи житє. Гонено їх з місця на місце і они мали нагоду пізнати, що се голод, журба та нужда. Стара уломна тітка знайшла остаточно спокій: нужда і журба убили еї. Померла на отвертім поли, причім дощ сік еї лице а грім рокотів над головою. Небавком опісля узброєна шайка спіймала батька і коли син просив та благав за ним, повісила таки в его очах...

При тих словах погляд хлопця захмарив ся і він говорив немов сам до себе: „Коли мене не возьмуть до войска, я вже знайду собі дорогу, о, знайду собі дорогу!"

Коли таке стало ся з его батьком, дали синови пізнати, що й з ним буде кепско, скоро до 24 годин не щезне з тих сторін. В ночи перекрав ся він до берега і схован ся коло місця, де ладують на кораблї. Поволи причалив сюди „Денкан Ф. Кеннер", він приплив до корабля і схован ся в закамарку, який знайшов в задній части пароплаву. Заки настав день, корабель дістав ся до головного місця ладованя і він висмикнувшись, помашерував три милї дальше до дому свого вуйка при Ґуд-Гельденстріт в Новім Орлеанї. Через те скінчила ся его недоля на якийсь час. Однак его вуйко був також уніоністом і вже давно дістав повідомлене, що для него було би далеко лїпше вибрати ся з полудня. І справді покинув він з молодим Вікльофом той край і на покладї вітрильного корабля дістав ся в короткім часї до Ню-Йорку. Висїли в „Астор-Гавзі" і хлопчина мав якийсь час спокій. Ходив по Бродвей геть і назад, оглядаючи чужі ему явища півночи.

Та небавком настала зміна і то не на лїпше. Вуйко був спершу для него дуже прихильний, але тепер став сердити ся і нарікати на „видаване гроший, не заробляючи", на те, що мав ледви на одного, а мусить старати ся за двох. Аж одного дня его не стало, не прийшов на снїдане. Хлопець звідав ся в канцелярії управи і тут ему сказали, що вуйко заплатив попереднього вечера рахунок і виїхав до Бостону, як думав один з урядників, але певно того не сказав.

Хлопець лишив ся тепер сам один і без знакомих. Не знав що з собою діяти, але в кінци рішив ся шукати свого вуйка. Пішов до пристани і тут довідав ся, що дрібні гроші, які мав в кишени, не вистарчали щоб дістати ся до Бостону, але можна за них заїхати до Нового Льондону. Отже він прибув до тої пристани, уповаючи на судьбу, яка може позволить ему придбати средства на продовжене своєї подорожи. Три дни і три ночи блукав ся він по улицях Нового Льондону, дістаючи тут і там в милостині дрібку перекусити або напити ся. Опісля він залишив свій плян, відвага і надія его покинули. Коби тепер міг дістати ся до войска, ніхто не міг би бути вдячнійшим від него. Коли не може бути вояком, то бодай тамбуром. Буде робити всьо що найтяжше та дякувати.

Вислухавши его оповіданя, я відповів ему коротко:

— Хлопче, ти знайшов ся між прихильними людьми, тому не спускай голови!

Я закликав сержанта Джона Рейбурна і сказав:

— Рейбурн, примісти того хлопця між музикантами. Приймаю его на тамбура. Уважайте, щоби з ним добре обходити ся!

Очевидно зносини команданта з молодим тамбуром на тім скінчили ся, але малий опущений хлопчина придбав собі мою симпатию. Я був певний, що небавком побачу его жвавим і веселим. Однак стало ся инакше.

(Дальше буде).

дітий знайшли Ви найцінніґшу нагороду за своє взірцеве поведенє. Р. шк. кр. зі своєї сторони висказує Вам признанє заслуг, котрі Ви положили около народної просьвіти“. — От такий чоловік зійшов зі сьвіта, полишив нашу суспільність! Нехайже пером буде єму земля та нехай він і по смерти останесь взірцем для просьвітителів народа.

Наука, штука і лїтература.

— **Видавництва львівскої „Просьвіти“.** Заряд канцеляриї Тов. „Просьвіта“ повідомляє, що вже вийшов VII-ий том „Рускої письменности“, який обнимає твори Леоніда Глїбова, Ксенофонта Климковича і Володимира Шашкевича. Том сей як і всї попередні, печатано в 5.000 прим. Сторін 580. Є се з ряду 16-а книжка „Рускої письменности“, що стала виходити від мая 1904 р. накладом Товариства „Просьвіта“, а під редакциєю д. Юліяна Романчука. Систематично в хронольоґічнім порядку уложене видавництво творів найзнатнїйших руских письменників з портретами, короткими житеписями і докладними поясненями — тїшить ся значним попитом серед рускої суспільности. Доказом сего хоть би се, що твори Івана Котляревского, Петра Артемовского-Гулака, Евгенія Гребінки повторено другим накладом. Твори Тараса Шевченка розійшли ся сего року в другім накладі цїлковито і дожидають накладу третього (перший наклад з р. 1902 в 5.000 прим. в однім томі, п. з. „Поезиї Тараса Шевченка“ не носив ще загальної назви „Руска письменність“); не богато остає на складі тому III-го, де містять ся твори Маркіяна Шашкевича, який з огляду на ювілейний рік Шашкевича повинен би розійти ся до решти. Також і Квітки твори суть на вичерпаню. Причина, що видавництво се зглядно добре розходить ся у нас, лежить в сїм, що є оно з одної сторони найповнїйше і найпоправнїйше, а з другої сторони огрядне, практичне і притім найдешевше. Подібного видавництва, котре би було рівно старанне що до редакциї як добірне що до технїчної сторони, а при тім таке дешеве, нема другого не тільки в нашій, але й не в одній богатшій від нашої лїтературі.

Вправдї Головний Видїл Тов. „Просьвіта“ з огляду, що давна цїна не покривала навіть коштів продукциї деяких томів (прим. VI. том II. Кулїша 700 стор. друку) був приневолений сего року цїну дещо підвисшити, та помимо сего видавництво се й на дальше остало найдешевше. Каждий том коштує при підвисшенїй цїнї 1 К 60 сот. в звичайній, а 2 К в гарній оправі.

Доси вийшли отсї твори „Рускої письменности“:

1. Твори Івана Котляревского, Петра Артемовского-Гулака, Евгенія Гребінки, II-ий наклад 1908 р. в 4.000 прим. Сторін 536.
2. Твори Григорія Квітки-Основяненка. 1904 і 1905 р. в 4.000 прим. два томи. I. том стор. 544, II. том 552 стор.
3. Твори Маркіяна Шашкевича, Якова Головацкого, Николи Устияновича, Антона Могильницкого. 4.000 прим. 1906 р. Стор. 624.
4. Твори Амвросія Метлиньского і Николи Костомарова. 3.000 прим. 1906 р. Стор. 496.
5. Твори Тараса Шевченка, в двох томах, 5.000 прим. 1907. Стор. I-ий том 544, II-ий том 532 (розкуплені).
6. Твори Пантелеймона Кулїша, в 6-ох томах, 5.000 прим. I. том 1908, стор. 504; II. том 1909, стор. 560; III. том 1909, стор. 576; IV. том 1909, стор. 528; V. том 1910, стор. 560; VI. том 1910, стор. 700.
7. Твори Леоніда Глїбова, Ксенофонта Климковича, Володимира Шашкевича, 5.000 прим. 1911. Стор. 580.
8. Твори Ізидора Воробкевича в 3-ех томах. I. том 1909, стор. 420.

Друкують ся і на днях появлять ся в продажі:

1. Твори Ізидора Воробкевича, том II-ий і III-ий.
2. Твори Олекси Стороженка.
3. Твори Тараса Шевченка (третий наклад).

Всї томи „Рускої письменности“ можна набувати в канцеляриї Товариства „Просьвіта“, Ринок ч. 10 (головний склад). На почтову пересилку одної книжки належить долучити 35 сот. Хто замовляє усї томи нараз і пришле за них гроші, тому оплачуємо почту самі.

Кромі сего можна набувати „Руску Письменність“ як і всї инші видавництва Товариства „Просьвіта“ ще в сих книгарнях. У Львові: Книгарня Наукового Товриства ім. Шевченка, Ринок 10; Перемишль: Народний Базар, Ваґль М. (бюро дневників), Гешелес Д., Тененбавм С.; Станиславів: Айзенштайн Н.; Коломия: Видавнича Спілка укр. учит., Жиборский М., Оренштайн Яків, Оренштайн Савло; Бережани: Погорілес М.; Сокаль: Гольцер Й.; Тернопіль: Канцелярия філії „Просьвіти“ Руґґер Альфред; Надвірна: Ґольд Йосиф; Золочів: Канцелярия філії „Просьвіти“; Снятин: Погорілес Л.; Бучач: Міллер Я.; Заліщики: Кофлер Яків; Чернівцї: Блюменталь Савло, Равх С.; Вижниця: Розенгек Озіяс, також канцеляриї філій „Просьвіти“ у всїх місцевостях мають видавництва товарнства на складі, а коли би котра з них ще доси не мала, то члени повинні сього жадати. За заряд канцеляриї тов. „Просьвіта“ — *А. Гапяк* директор.

Телеґрами.

Солунь 24 серпня. Інжиніра Ріхтера випущено на свободу за зложенем окупу 4.000 фунтів турецких, а то на основі переговорів ведених з розбишаками нїмецким консулятом в Солуни. Турецкі власти не мали урядової вісти о тій акциї.

Атини 24 серпня. Страйк служби трамвайової закінчив ся.

Букарешт 24 серпня. Урядова ґазета оголошує именоване румуньского посла в Газї, Маврокордето, послом у Віднн.

Париж 24 серпня. Грецкий король прибув тут вчера інкоґнїто.

Константинополь 24 серпня. Мініcтер справ заграничних Ріфаат-паша подав ся до димісиї. Іменоване єго амбасадором в Парижи буде нинї оголошене. Ріфаат вже в слїдуючім тижднп виїде до Парижа.

Лїсбона 24 серпня. В містї Віллярінго робітники фабрик корків застрайкували, підпалили кілька фабрик і не допустили, щоби огонь зльокалїзовано. З Лїсбони вислано войско до Віллярінго.

Надіслане.

Курс львівский.

Дня 23-го серпня 1911.	Платять	Жадають
	К с	К с.
I. Акциї за штуку.		
Банку гіпот. гал. по 200 вр.	690·—	698·—
Банку гал. для торгов. по 200 вр.	448·—	455·—
Зелїз. Львів-Черняв.-Яси	554·—	559·—
Акциї фабр. Липиньского в Сяноку	525·—	535·—
II. Листи заставні за 100 вр.		
Банку гіпот. 5 прц. преміов.	109·70	—.—
Банку гіпотечного $4^1/_2$ прц.	99·—	99·70
$4^1/_2$% листи заст. Банку краєв.	99·—	99·70
4% листи застав. Банку краєв.	92·70	93·90
Листи застав. Тов. кред. 4 прц.	97·—	—·—
„ „ 4% льос в $41^1/_2$ літ.	—·—	—·—
„ „ 4% льос. в 56 літ.	91·80	92·50
III. Облїґи за 100 вр.		
Пропінацийні галицкі	98·30	99·—
Облїґи ком. Банку кр. 5% II. ем.	—·—	—·—
„ „ „ „ $4^1/_2$%.	98·70	99·40
Зелїз. льокаль. „ 4% по 200 К.	90·80	91·50
Позичка краєв. з 1873 р. по 6%	—·—	—·—
„ „ 4% по 200 К.	93·20	93·90
„ м. Львова 4% по 200 К.	92·—	92·70
IV. Льоси.		
Міста Кракова	95·—	105·—
Австрийскі черв. хреста (Курс віденьский)	70·75	76·75
Угорскі черв. хреста (Курс віденьский)	47·70	53·70
Італїянь. черв. хр. 25 фр. (Курс віденьский)	—·—	—·—
Архік. Рудольфа 20 К. (Курс віденьский)	72·—	78·—
Базиліка 10 К (Курс віденьский)	35·40	39·50
Йосифа 4 К (Курс віденьский)	8·25	9·50
Сербскі табакові 10 фр. (Курс віденьский)	9·50	11·—
V. Монети.		
Дукат цїсарский	11·36	11·39
Рубель папероввй	2·54	2·55
100 марок нїмецких	117·30	117·50
Долар американьский	4·80	5·—

Рух поїздів зелїзничих

Приходять до Львова
на головний дворець:

З Кракова: **2^{23}**, 5^{50}, 7^{30}, **9**, 10^{15}, **1^{30}**, **2**, 5·48, 7^{15}†) **8·25**, 9^{50}.
†) з Мшани від 15/6 до 30/9 включно що дня.

З Підволочиск: 7·20, 11·55, **2·10**, 5·40, 10^{10}†), 10^{30}.
†) з Красного.

З Черновець: 12^{05}, 5^{45}†), 8·05, 10·25*), 2^{05}, 5·52, **6^{26}**, 9^{34}
*) із Станиславова. †) з Коломиї.

З Стрия: 7·28, 11·40, 4·25, 6·45, 10·19 §), 11·09.
§) Від 18/6 до 10/9 включно лиш в недїлї і р. кат. сьвята.

З Самбора: 8·00, 9·58, 1·40, 9·00.

З Сокаля: 7·33, 1·26, 8·00.

З Яворова: 8·15, 4·30.

З Підгаєць: 11·15, 10·20.

З Стоянова: 10·04, 6·30.

На Підзамче:

З Підволочиск: 7·01, 11·35, **1·55**, 5·16, 10·13 9·52†)
†) З Красного.

З Підгаєць: 7·26*), 10·54, 6·24*), 9·57, 12·00§)
*) З Винник. §) З Винник в суботу і недїлю.

Зі Стоянова: 9·42, 6·11.

За редакцию відповідає: АДАМ КРЕХОВЕЦКИЙ.

З друкарні В. Лозиньского під зарядом І. Недопада. (Телефона ч. 527).